Octavian Coman
Fata pădurii

De mână cu somnul de veci, cele două entități ajung în mijlocul pădurii. E miezul nopții, vrăjiți de lumina somnoroasei lune şi cântecul sinistrei singurătăți, se furişează cu fiecare clipă frica. Ah! Cred că e vară sau toamnă. Cețurile ne dau târcoale. Jocul lor seamănă cu o trecere. Fulgerător un râset se trezeşte de undeva din adâncuri. Nu ştim dacă e de bărbat sau de e femeie. Nu e nimic şi totuşi le suflă sihastric prin colțurile ascuțite ale urechilor. Lângă un copac viclean, subțire şi armonios de rotund se zăreşte lumea de dincolo de pădure. Râsetul izbucneşte ca o nălucă a simțurilor auditive. Hârşcâie acum din călcâie şi pufneşte prin nări. Deodată, zbărrr! O pasăre albă uriaşă de lângă mine. Undeva, era să zic departe de timpurile noastre, în vale, se auzi un cântec de jale. E stâna păstorilor. Starostele lor e Bârsan Evlavus. El se culcă, ceilalți tineri se apucară de spus poveşti. Altul scoase fluierul şi uşor linişti vântul ca să poată auzi mai bine. Doina cernea cuvintele păstorului…

Fraților, prin mijlocul pădurii îşi are sălaş Fata Pădurii. Ea este fata Mumei Pădurii şi Păduroiului. Cu un chip deşirat, plete cu ramuri înfrunzite. Ochii din scorburi uscate de lemn. Se desprinde noaptea din limbile ei ascuțite în frăgezimea lunii. Vorba îi este durerea gândului. Iarăşi, glasul acela sinistru se auzi. Peste tot se făcu întuneric. De dincolo şi dincoace de pădure, se auziră tropote. O palmă se furişă pe fața lunii. Un surâs împăienjenit de noapte clipi undeva sus pe cer.

Oile se agitară, câinii scormoneau pământul căutând scăpare. Un țipăt de om se auzi din pădure. Păstorul cânta duios pe mai departe, fratele său povestea cu ochii țintă spre apus.

Fata Pădurii se arătă în toată frumusețea ei. Păstorul cânta mai departe. Cu picioarele ude de roua dimineții, înveşmântată în borangic şi mătase, cu zvelte unduiri de şolduri. Se ridică dinspre ierburi. Frunzişul gemu, tremurau cu putere zgomotos prin urechile bravilor păstori. Întinse mâna către cel mai tânăr, Muheratix. O cuprinse în brațele sale viguroase şi împreună se afundară înspre mijlocul închegat al pădurii.

Evlavus tresări în somnul dus şi se răsuci într-o parte. Povestea curgea mai departe.

Ajunseră cei doi într-o poieniță. Un izvor susura viclean, toate ramurile croite parcă din brațe omeneşti, trosneau fioros. Păsările nopții se furişară în scorburile lor, doar un corb cârâi undeva în apropiere. O aşează pe

frumoasa sa însoțitoare în iarba, umbrele arborilor se frământau din toate încheieturile.

Căută să-i fure un sărut dulce şi într-o clipă simți o durere şi buzele sângerând. Pe urmă, fu aruncat într-o parte ca şi cum încălecase pe un cal nărăvaş. Şi ce grozăvie mare văzu: o siluetă deşirată verde-străvezie, fire înalte urzite pe un cap diform cioturos, cu ochi scoşi din orbite sub formă de scorburi adânci. Îl prinse în vreascurile reci şi ascuțite şi-l tăvăli în copite. Dădu să se apere, dar imensa forță a arătării pădurii îl nimici. Îl prinse de la mijloc şi-l legă de un stâlpă de lemn aşezat în mijlocul poienii. Vreascurile copacilor din preajmă țipară lemnos şi-şi fâşâiră frunzele cerând îndurare. Iarba şi florile topite cu capetele în pământ rosteau rugăciuni. Vântul şi luna ascunsă înclinate nocturn se răsteau prin forță sau discreție arătării pădurii.

Smulse cu vuiet şi groază vreascuri şi frunze uscate clădind un rug imens. Îl aprinse scrjelind cu ghearele sale ascuțite într-o rană de arbore secular. Focul se iți, geamătul tânărului năruit de flăcări se auziră într-o clipă.

Se roti prin jurul focului strigând cu un tremur sugrumat şi ascuțit:

„Să-ți ardă tălpile/ Cum arzi tu inimile/ Că nu iubeşti fetele”

Şoptiră păstorii între ei, câți mai rămăseseră. Unul câte unul adormise. Rămăsese cel ce cânta, cel ce povestea şi doi rătăciți fără somn. Se scurse timpul cu repeziciune.

Un păstor îşi pierduse oile într-o zi pe un amurg sângeriu şi mohorât. Se afundă cât mai mult pe cărări de codru şi se rătăci. Într-o poiană găsi rămăşițele unui rug, un craniu şi un morman de cenuşă. Se întrebă în gând: Oare, ce tâlhari au fost pe-aici? Se vede că s-au răfuit între ei. Cerul se obloji la ochi şi întunericul acăpărase întreaga aşezare. Luna sfioasă radia dintr-o frunză de ulm. Ierburile ferite se ridicară şi îi apăru un fel de zână a pădurii. Ochii negri ca două mărgele, fire urzite de in topit îi acopereau trupul mlădios cosit în foi de viță. Mâinile albe ceruite se terminau în nişte degete lungi. Călcă şerpuitor şi se opri în fața sa:

— Cine eşti tinere?

— Frânginime, mă numesc.

— Ce cauți prin aceste locuri neumblate?

— Mi-am pierdut oile şi le caut.

— Oile tale-s pierdute. Şi tu!

— Nu înțeleg?

Îl apucă de după gât şi-l trase înspre ea. Gura sorbi aroma de iarbă uscată a zânei. O luă în brațe şi intrară în pădure. Nu se auzi nici zgomot şi nici fâşâit de iarbă. Apoi, un țipăt răscoli pădurea. Într-un loc ferit tânărul stătea cu ochii deschişi încercănați de moarte. Lângă el o hidoasă arătare cu

frunze învălmăşite în capul de lemn scrijelit. În ghearele ascuțite ca nişte sulițe ținea inima aburindă şi plină de sânge a tânărului. Înghiți inima tânărului şi urlă spasmodic, scrâşnind din dinții mari lați ca pietrele de moară:

„ Fată tânără şi frumoasă/ Ai lăsat-o ieri borțoasă…”

Unul din cei rătăciți adormise, mai rămăsese unul. Cel cu fluierul cânta de zori orbeşte, celălalt povestea unor ascultători nevăzuți.

Un păstor pe nume Faracuvintyx poposi într-o zi pe la miezul zilei într-o răscruce de drumuri. Căuta să ajungă în culmea muntelui până la înserare. Acolo se afla stâna. Îşi mâncă mâncarea din desagă. Bău o țâră de apă şi se gândi să doarmă un pic. Când colo ce să vezi, un soi de zână veştedă ca frunza toamna cu ochii căzuți parcă din pleoape, cu obrajii supți de vânt şi cu nasul mic. Se aşeză lângă el:

— Du-te de-aici demon al pădurii!

Fata începu să se vaite şi să urle îngrozitor de urât

— Vreau să mă iei de nevastă!

— De… eşti frumoasă. Acum eu urc spre stână şi când mă voi întoarce să ne îndrăgostim în aste locuri frumoase şi la toamnă nuntă mare să facem. Dădu să plece, însă o plamă de vânt turbat îl aruncă în nişte tufişuri şi de acolo într-un luminiş din apropiere. Fugi croindu-şi drum printre crengile ascuțite şi spinii tăioşi. Răzbi cu forță şi disperare spre un drum ce şerpuia sus înspre vârful muntelui. Fata între timp se transformase într-o fiară cu gură uscată şi seacă în care dinți imenşi şi ascuțiți tăiau frunze şi crengi numai să-l ajungă pe tânăr. Era la o palmă de pământ de el. În zare sus, aproape de cer se zăreau Stânci. Se lovi şi sângera la picior. O dâră subțire de sânge îi ținea companie. Amuți şi viscolul iernii care se apropia. Ceva violent de tăios îi scrijeli fața şi două răni adânci îi serpuiau obrajii. Mătură fiara cu el, poftind lacom sângele său. Se îmbrățişară într-o luptă dreaptă. Dar arătarea îl țintui la pământ. Forța privirii sale îl spulberă pe tânăr în cele patru zări. Din ochi lacrimi de durere smulseră fiarei simțăminte adânci. Avea de împlinit blestemul părintesc. Şapte veacuri din univers. O vecie ce nu există măsurată în timpurile noastre. Ce rămăsese din tânărul păstor se prefăcu într-o poiană cu flori, străjuită de arbori tineri şi viguroşi. Strigă nemilos din adâncul ființei sale:

„ Ai promis că vii deseară/ Şi-ai plecat în lume, iară…”

Fluierul adormise şi el. Povestea trebuia dusă mai departe. Lângă stână un cor de păsări de noapte strigau chemând pătimiri şi ascunse ispite umane.

Tânărul Evlavus, plecase spre casă trimis de staroste. Avea de cărat laptele muls de la oi în două ciubăre grele. Coborâ pe un drumeag mic şi

uşor. Nu ajunse departe şi văzu o arătare diformă. Umbra cu forme hidose de frunze putrezite şi mucegăite de ploaie îi vorbi în glas mieros. Se apropie uşor de tânăr şi-şi puse braţele închegate şi răsucite pe gâtul tânărului.

— Ai mai văzut asemenea frumuseţe?

— Nu. Răspunse rece şi tăios.

— Lasă ciubărele acestea grele şi să ne căutăm tinereţea în aceste locuri ferite de uricimea lumii.

Băiatul gândi că arătarea avea dreptate, dar îi promisese Ilenuţei că va veni la ea. Îi culese cu mâinile sale un coş de flori pentru cosiţele sale frumoase

— Stii ce, vino mâine seară pe Stânci.

Coborî cu amărăciune drumeagul, căci se gândea că trebuie să se întoarcă a doua zi. În scurt timp, ajunse în sat. Ilenuţa îl aştepta pe prispa casei. Umblară în ziua aceea prin toate văile din preajma satului. Se hârjoniseră prin apele râuleţului de la poalele muntelui, mâncaseră fructe de pădure de pe margine drumului, salutară cu zâmbetul şi voioşia lor toate dumbrăvile. I se păru că toate se petreceau ca printr-un vis.

— Ilenuţo dragă, mâine am de trecut printr-o mare încercare. Nu vreau ca să te sperii. De se va întâmpla ceva rău, tu să-ţi cauţi de drumul tău. Să te căsătoreşti cu un bărbat care să te iubească şi să ai mulţi copii.

— Dar, ce-mi spui tu, dragul meu, nu e posibil. Eu, de va fi, te voi urma în moarte, spuse tânăra cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Băiatul rupse o frunză şi începu să cânte, glasul ei duios îl urmă cu o doină:

Alelei! amar de mine,
Frăţioare Constantine!
Rele sunt frigurile,
Mai rele-s dragostele!
Frigurile te răcesc,
Dragostele te-ameţesc
Şi te-aprind, te scot din minte
Şi te-ajung cu dor fierbinte.
Vai de mine! ce păcat
Ele ca m-au fermecat
Şi-n trei zile m-au uscat,
M-au uscat, m-au veştejit
Ca stejarul înfrunzit
Când de bruma e atins
Sau de mare foc cuprins.
Alei! dragă frăţioare,
Mă trec ca roua din floare

Şi ca spuma de pe mare,
Când le soarbe mândrul soare.
Fă-mi o groapă la răcoare,
Că inima rău mă doare.

O îmbrățișă cu putere afundându-se apoi într-un sărut aprins. Soarele le zâmbi aruncând peste ei o plasă de lumină albă, năvodul iubirii. Se ținură în brațe ore în şir. Tot timpul băiatul stătea cu mintea la întâlnirea pe care o avea cu demonul pădurii. Îi promisese că o va întâlni pe Stânci. Vroia să o înfrunte şi avea cel mai curajos gând, de nu o va putea dovedi să o îmbrățişeze şi să se arunce în prăpastie cu totul monstru, astfel gândea el ar fi scăpat sătenii de farmecele şi necazurile care le pricinuia ea, acestora.

Se trezi îşi conduse iubita acasă îşi luă rămas bun şi o luă pe drum în sus. Toată valea o lăsă într-un nor de lumină, la capătul cerului două păsări păreau să-l însoțească. Erau doi porumbei albi. Pădurea secera uscăciunea din calea lui, pasul îi era hotărât şi încrezător. Strânse desaga cu mâncare în brațele sale puternice şi viguroase. Începu să fluiere o doină, i se părea că va spulbera aşa urâciunea pustietății. Cum nergea el aşa, la doi paşi de el zări doi pomi falnici plini căzuți la pământ. O viitură pornită din culmile munților îi adusese în vale. Drumul îi era blocat. Se gândi să-i taie cu toporişca de la brâu. Un şoptit uşor îl imploră ceva. Nu înțelese decât o simplă adiere de vânt. Se aplecă şi amintindu-şi că râul cu ajutorul cărora tăietorii de lemne îşi transportau copacii e la doi paşi de el. Îi trase cu greu şi-i prăvăli în apă. Florile cerului, apele pământului, râsetul fiarelor pădurii mulțumiră. Nu se irosiseră în zadar în viață şi vor folosi la ceva.

Stau şi scriu la o masă din lemn de brad. Întreaga-mi ființă e un arbore. Se ridică din picioarele mele vrajnice fibre noduroase, rădăcinile neamurilor din care mă trag.

La capătul unei potecuțe era un râu şi peste el un pod de funii. Trecu cu prudență. Fiecare capăt era izit. Se gândi că avusese noroc. Următorul trecător îi era sortit pieirii. Lovi cu putere în pod cu toporişca. Muntele de funii împletite se pierdu în fălcile învolburate ale apelor. Îşi aminti că mai la vale e un sat de pescari. Aceştia, aşa cum intuise, prinseră podul ce plutea pe ape şi făcură năvoade din el. Copii lor aveau ce mânca de acum înainte. Vor pescui şi mai mult peşte.

Curse drumul lung până ce într-un târziu ajunse în zare. Se opri şi văzu stâncile ce erau porți adânci spre hăul nedescris. Jos se aşternea covor de copaci, satul de-a întregul, lumea toată, cerul cu stelele sale, norii, luna şi soarele. Se trezi ca adormit pe buza prăpastiei. Dintr-un vârtej ametitor apăru Fata Pădurii, mai hidoasă cum n-o văzuse nimeni. Fără ocolişuri, fără minciună. Însăşi răutatea ei fusese înlănțuită de cinstea şi goliciunea

sufletească a tânărului păstor. Era neîncrezătoare. Tânărul potrivit de statură, cu ochi albaştri, părul uşor gălbui. Cu haine albe, de in topit. Se sprijinea de o bâtă şi privea senin arătarea.

— Te-ai ținut de promisiune, tinere. De ce-ai venit!

— Nu mă aşteptai? Totuşi am venit. Vezi, valea de mai jos e lumea mea. În ea viețuiesc cei pe care eu îi iubesc. Ființe, lucruri îmi sunt dragi deopotrivă. Tu le-ai dăruit teroare, durere, chin sau frică. Eu în schimb le-am dat iubire. Întinde-mi mâna!

— Mă vei lua de soție?

— Dincolo de aceste stânci.

Demonul se apropie de tânăr, acesta se dădu cu repeziciune într-o parte. Mâinile lor se legară. Pietrele de sub picioarele lor se prefăcură-n scrum şi căzură într-o frumoasă împreunare în hăul aprins de văpăile arămii ale soarelui la apus.

Bătrânul staroste îşi aprinse luleaua din lemn de nuc. Se trezise dintr-un vis frumos. Toată noaptea dormise la poalele unui măr sălbatec, crescut fără cunoştință pe culmile ascuțite ale munților.

Aş! De-ar mai trece şi vremea aceasta!